

Dosarul nr. 2ra-2205/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (judecătorul: C. Valah)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (judecătorii: N. Simciuc, I. Țurcan, Iu. Cotruță)

ÎNCHEIERE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Nicolae Craiu
Dumitru Visternicean

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni „Livservcom” în procedura falimentului,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Livservcom” în procedura falimentului împotriva lui Leontie Rîmbu și Cristina Rîmbu, intervenient accesoriu Evghenia Rîmbu cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 06 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Livservcom” în procedura falimentului și menținută hotărârea din 05 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

constată:

La 11 mai 2016, Societatea pe Acțiuni „Livservcom” în procedura falimentului (în continuare SA „Livservcom” în procedura falimentului) a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Leontie Rîmbu și Cristina Rîmbu, intervenient accesoriu Evghenia Rîmbu cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea cererii a indicat că în baza Actului de primire-predare nr.1356/08 din 03 iulie 2001, de către SA „Tracom” și SA „Livservcom”, au fost transmise în gestiunea reclamantei 10 blocuri locative, printre care și blocul în care locuiesc Leontie Rîmbu și Cristina Rîmbu.

Reclamanta a menționat că, în baza contractelor încheiate cu SA „Apă-Canal”, SA Regia „Autosalubritate”, SA „Termocom”, SA „Liftservice”, „RE Chișinău”, furnizorii de servicii s-au obligat să livreze apă rece, energie termică, energie electrică și să presteze servicii de transportare a deșeurilor și deservire a ascensoarelor, iar SA „Livservcom” s-a obligat să achite plățile pentru serviciile prestate din sumele acumulate de la locatarii caselor din gestiunea sa.

A susținut că, Leontie Rîmbu și Cristina Rîmbu fiind locatari ai blocului locativ situat pe adresa: mun. Chișinău, str. xxxxxxxxx nr. x, ce se află în gestiunea SA „Livservcom”, conform bonului de plată pentru serviciile comunale calculate pentru luna martie 2016 și chitanței de plată pentru energia termică pentru luna martie 2016, au o datorie față de reclamant în mărime de 16 321,09 lei, sumă pe care nu au contestat-o și au recunoscut-o tacit.

Totodată a subliniat că, față de SA „Livservcom”, a fost intentată procedura de insolvență, ca administrator al insolvenței fiind numit Lupea Petru, care în baza Legii insolvenței are atribuția de colectare a datoriilor față de debitor.

Reclamanta a solicitat, încasarea de la Leontie Rîmbu și Cristina Rîmbu în mod solidar a datoriei în mărime de 16 321,09 lei.

La 06 aprilie 2017, SA „Livservcom”, a depus o cerere privind concretizarea obiectului acțiunii și a părților în proces, indicând în calitate de pârâți pe Leontie Rîmbu și Cristina Rîmbu, fiind exclus pârâțul Evghenia Rîmbu.

Reclamanta a solicitat, încasarea în mod solidar de la Leontie Rîmbu și Cristina Rîmbu datoria la serviciile comunale în mărime de 5 112,86 lei, datoria la agentul termic 10 770 lei, inclusiv suma de 156 lei, pentru citarea publică a pârâților.

Prin hotărârea din 05 februarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, cererea de chemare în judecată depusă de SA „Livservcom” împotriva lui Leontie Rîmbu și Cristina Rîmbu, intervenient accesoriu Evghenia Rîmbu, privind încasarea datoriei, a fost respinsă ca neîntemeiată în privința lui Leontie Rîmbu și ca tardivă în privința Cristinei Rîmbu.

Pentru a hotărâ astfel, instanța de judecată a reținut că datoriile pretinse sunt formate într-o perioadă pentru care au fost încasate printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, cu aplicarea termenului de prescripție extinctivă.

La 06 februarie 2018, SA „Livservcom” în procedura falimentului a declarat apel împotriva hotărârii din 05 februarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 06 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, apelul declarat de SA „Livservcom” în procedura falimentului a fost respins și menținută hotărârea din 05 februarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani.

La 11 septembrie 2018, SA „Livservcom” în procedura falimentului a declarat recurs împotriva deciziei din 06 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău solicitând, casarea hotărârii instanței de fond și a deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Pledând pentru admiterea recursului în sensul declarat, SA „Livservcom” în procedura falimentului a reiterat argumentele de fapt și de drept invocate în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel.

La 29 octombrie 2018, Cristina Rîmbu a depus referință, prin care a solicitat, respingerea recursului declarat de SA „Livservcom” în procedura falimentului ca fiind neîntemeiat și de a menține decizia din 06 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că, decizia instanței de apel a fost pronunțată la 06 iunie 2018 (f.d. 20-25 vol.II), fiind expediată în adresa părților prin scrisoare de însoțire a Curții de Apel Chișinău cu nr. 7927 la 17 iulie 2018 (f.d. 26 vol.II), însă confirmarea privind recepționarea acesteia de către SA „Livservcom” în procedura falimentului la materialele dosarului lipsește.

Astfel, instanța de recurs consideră că societatea, s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul, în termen. (f.d. 29-36 vol.II)

Examinând temeiurile recursului declarat de SA „Livservcom” în procedura falimentului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea a altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens Completul reține, că sarcina instanței de recurs la aceasta etapă este de a verifica temeiurile recursului și argumentele privind caracterul ilegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Completul evidențiază că, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă în principiu garanțiilor unui proces echitabil, consfințite de art. 6 din CEDO, în special cu referire la dreptul de acces liber la justice și la dreptul subsecvent de a fi audiat de o instanță judecătorească (hotărârile Delcourt contra Belgiei din 17 ianuarie 1970 și Erfar-Avef contra Greciei din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a

admisibilității recursului, or prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară.

Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din CEDO (hotărârea Trevisanato contra Italiei din 15 septembrie 2016).

Completul reține că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea Hansen contra Norvegiei din 02 octombrie 2014), iar în concepția CtEDO, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea Nersesyan contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SA „Livservcom” în procedura falimentului este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) Cod de procedură civilă, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziilor instanței de apel, iar alegațiile invocate în recurs nu indică încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei pentru declararea recursului admisibil.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SA „Livservcom” în procedura falimentului, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune :

Recursul, declarat de Societatea pe Acțiuni „Livservcom” în procedura falimentului, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Nicolae Craiu

Dumitru Visternicean